

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 233.126 van 3 december 2015
in de zaak A. 213.056/XIV-35.808**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 3. XXX
 4. XXX
 5. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Johannes Baelde
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Werfstraat 91
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
destaatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 11 juli 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 125.395 van 10 juni 2014 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.731 van 12 augustus 2014.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 9 september 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Bart Staelens, die *loco*advocaat Johannes Baelde verschijnt voor de verzoekers, en advocaat Anneleen De Meu, die *loco* advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Dieter Decock heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 19 december 2013 in hoofde van de verzoekers een beslissing waarmee hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: de vreemdelingenwet) van 18 augustus 2011 ongegrond wordt verklaard.

Op 21 maart 2014 stellen de verzoekers tegen de voornoemde beslissing van 15 december 2013 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 10 juni 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een enig middel, dat zij in de memorie van wederantwoord herhalen, de schending op van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950 (hierna: het EVRM) en van “de rechtsregels die de jurisdictionele motiveringsplicht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege beheersen”.

De verzoekers voeren aan dat de ambtenaar-geneesheer in zijn verslag van 18 december 2013 de afdoende ernst van de medische aandoening aanvaardt doch meent dat een beschikbare en toegankelijke behandeling en opvolging bestaan in de Russische Federatie, reden waarom volgens de ambtenaar-geneesheer “vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het herkomstland Rusland (Federatie van)”. De verzoekers laten gelden dat zij in Polen als vluchteling werden erkend en zij dus evident onmogelijk kunnen terugkeren naar de Russische Federatie. De ambtenaar-geneesheer had de beschikbare en toegankelijke zorgen in Polen moeten onderzoeken, hetgeen hij heeft nagelaten te doen. Het is voor de verzoekers onbegrijpelijk dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de manifest onwettige aanvankelijk bestreden beslissing niet verbreekt doch deze onwettigheid onder de mat veegt.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot de invoering van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft geleid, halen de verzoekers aan dat het onderzoek naar het bestaan van een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling moet gebeuren “geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager”. De dienst Vreemdelingenzaken, die op de hoogte was van het feit dat de verzoekers een weduwe en vier kinderen te haren laste zijn die in Polen al het slachtoffer waren van inadequate medische zorgen waardoor een ander kind is overleden, heeft volgens de verzoekers het verzoek om machtiging tot verblijf om medische redenen niet individueel en zorgvuldig onderzocht. De verwerende partij was ook op de hoogte van de financieel precaire situatie van de verzoekers en van de slechte toegankelijkheid en extreem lange wachttijden van de gezondheidszorg in Polen.

De verzoekers zetten vervolgens uiteen dat zij, wanneer een risico op schending van artikel 3 van het EVRM bestaat, toegang dienen te hebben tot een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 13 van het EVRM. Dit impliceert een nauwgezette en onafhankelijk uitgevoerde controle van elke grief waarvan reden bestaat om te geloven in een risico op behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM.

Beoordeling

5. Een rechterlijke uitspraak voldoet aan de vereisten van de jurisdictionele motiveringsplicht wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

De verzoekers hadden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen dat de ambtenaar-geneesheer de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen enkel heeft onderzocht ten aanzien van de Russische Federatie maar dat dit ten aanzien van Polen had moeten gebeuren vermits zij in Polen erkende vluchtelingen zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen antwoordt hierop in het bestreden arrest “dat verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 18 augustus 2011 [...] zelf duidelijk aangaf dat de beschikbaarheid en toegankelijkheid van een medische behandeling voor haar ziekte ten aanzien van Tsjetsjenië moet worden beoordeeld. Hij merkt op dat “verzoekster [...] daaromtrent ondermeer [stelde]: ‘De ziekte van verzoekster is in Tsjetsjenië moeilijk geneesbaar rekening houdend met permanente oorlogsachtergrond en zwakke economische toestand van het gebied.’; en ‘Het is ook duidelijk dat verzoekers in Tsjetsjenië riskeren dat zij geen of niet-systematische medische behandeling voor hun kinderen krijgen. Het is zonder twijfel zeer gevaarlijk voor hun kinderen - patiënten die aan een zware en chronische ziekte lijden.’ en ‘De meeste Tsjetsjeniërs zijn bovendien absoluut niet in staat om de nodige medische behandeling te betalen omdat het inkomensniveau van de bevolking zeer laag ligt; De werkloosheidsniveau is zeer hoog. De economie van de Republiek Tsjetsjenië is in zeer slechte toestand.’” Vervolgens stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast “dat verzoekster er zelf voor koos om nuttige inlichtingen over te maken, zij het heel summier, met betrekking

tot gezondheidssituatie en de socio-economische situatie in Tsjetsjenië, waarmee zij in wezen aangaf dat het onderzoek naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de beoogde medische behandeling ten aanzien van Tsjetsjenië diende te gebeuren”, dat “uit het administratief dossier [...] niet [blijkt] dat verzoekster in de loop van de procedure hierop is terug gekomen” en dat “verzoekster [...] dan ook niet meer nuttig de beoordeling ten aanzien van Tsjetsjenië [kan] betwisten”. Verder stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat “daargelaten de vraag of het niet nuttiger, praktischer en proceseconomischer zou zijn geweest mocht de gemachtigde, uit eigen beweging, eveneens de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde medische behandeling ten aanzien van Polen hebben onderzocht, nu blijkt dat hij niet onwetend was dat verzoekster een in Polen erkend vluchteling is en dus onmogelijk naar Rusland kan terugkeren, [...] de gemachtigde, gezien de aanvraag van verzoekster, niet onzorgvuldig noch kennelijk onredelijk heeft gehandeld door de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de benodigde medische behandeling enkel ten aanzien van Tsjetsjenië te beoordelen”.

Op die wijze heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de kritiek van de verzoekers terdege beantwoord en is voldaan aan de vereisten van de jurisdictionele motiveringsplicht als vormvereiste. Het enige middel is in die mate ongegrond.

6. Wat de voorgehouden schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet betreft, meer bepaald wat betreft het onderzoek naar het bestaan van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, herhalen de verzoekers in wezen de argumenten die zij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hebben aangevoerd. Zij gaan daarbij volledig voorbij aan de motieven van het bestreden arrest.

De verzoekers halen verder aan dat eerste verzoekster weduwe is, in een precaire financiële situatie verkeert en dat nog een kind is overleden. De

verzoekers hebben deze elementen echter niet in hun verzoekschrift tot nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen laten gelden hoewel zij daartoe in de mogelijkheid waren en zij kunnen zulks niet voor het eerstdoen in de graad van administratieve cassatie. Het komt de Raad van State als administratieve cassatierechter bovendien niet toe in de beoordeling van de feiten te treden door zelf de aangevoerde feitelijke gegevens te appreciëren.

De verzoekers maken derhalve geen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk en het enige middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

7. In punt 3.5 van het bestreden arrest wordt omstandig uiteengezet waarom de verzoekers geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maken. De verzoekers gaan volledig voorbij aan die motivering. Waar de verzoekers opmerken dat zij overeenkomstig artikel 13 van het EVRM toegang dienen te hebben tot een daadwerkelijk beroep indien een risico op schending van artikel 3 van het EVRM bestaat, zetten zij niet uiteen op welke wijze hun recht op een dergelijk beroep zou zijn geschonden. Zij tonen derhalve geen schending aan van artikel 3 of artikel 13 van het EVRM.

8. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

V. Begroting van de rechtsplegingsvergoeding

9. De verwerende partij vraagt met een tijdig ingediende vereffeningsnota de rechtsplegingsvergoeding te begroten op 700 euro ten laste van de verzoekers.

10. Wat betreft de begroting van de omvang van de rechtsplegingsvergoeding, bepaalt artikel 30/1, § 2, van de gecoördineerdewetten op de Raad van State:

“§ 2. De afdeling bestuursrechtspraak kan, bij met bijzondere redenen

omkledebeslissing, de vergoeding verlagen of verhogen, zonder echter de door de Koningvoorziene maximale en minimale bedragen te overschrijden. In haar beoordelinghoudt ze rekening met:

1° de financiële draagkracht van de in het ongelijk gestelde partij, om het bedrag van de vergoeding te verlagen;

2° de complexiteit van de zaak;

3° de kennelijk onredelijke aard van de situatie.

Indien de in het ongelijk gestelde partij juridische tweedelijsbijstand geniet, wordt de rechtsplegingsvergoeding vastgelegd op het door de Koning bepaalde minimale bedrag, behalve in geval van een kennelijk onredelijke situatie. Wat dit betreft, omkleedt de afdeling bestuursrechtspraak haar beslissing tot vermindering of verhoging met bijzondere redenen.

[...]"

Te dezen genietende verzoekers juridische tweedelijsbijstand. De rechtsplegingsvergoeding ten laste van de verzoekers als in het ongelijk gestelde partij dient derhalve op grond van artikel 30/1, § 2, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State te worden herleid tot het bedrag van 140 euro. De verwerende partij toont geen "kennelijk onredelijke situatie" aan die het verantwoordt van dat minimum af te wijken.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 1.000 euro, ieder voor een vijfde en een rechtsplegingsvergoeding van 140 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van drie december tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Kaat Leus,	staatsraad,
met bijstand van	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques